

Sminkes: Somogyvári Dóra, fodrász. Márkus Eszter, stylist. Domán Melinda

SZÖVEG –
SZÁSZ ADRIÁN

KÉP –
EMMER LÁSZLÓ

SOROZAT –
KÉPMÁS

”

Egyedül nem lehet megváltoztatni a világot, csak együtt

A Bagossy testvérek népmeséje

Az otthon és a gyerekkor meghatározta a sorsukat: Gyergyószentmiklóson nőttek fel, ahol tíz éve egy baráti társaságból alakították meg a Bagossy Brothers Company zenekart. Jó testvéreként el sem tudnák képzelni másképp a zenélést, mint egy „kibővített család” tagjaiként, régi cimborákkal és az őket szeretettel körülvevő, ma már sokezeres közönséggel – közösségben. Hogy mennyire élük meg népmesei sztoriként, hogy egy erdélyi kisvárosból indulva, ma már a legnagyobb magyarországi koncerthelyszíneken telt házzal éneklí dalaikat a közönség, arról *Bagossy Norbert* és *Bagossy László* mesél.

♦ – **Mi az anyaországból Erdélyt sokszor varázslatos, mesebeli világnak látjuk, már csak a csodás tájai miatt is. Ez mintha a dalaitokat is áthatná. Ti is így érzitek?**

Norbert: Erdély nekünk is mesebeli és varázslatos, miközben otthonos is. A Gyergyói-medencében gyakran van köd és rengeteg a fenyőfa. A hegyekben, az erdőben mindig rejtőzik valami misztikum, ezt a varázslatot belőlem is újra meg újra előhozza az otthonunk. Álmodozó fiatalok voltunk, amikor zenélni kezdtünk, és a mai napig követjük ezeket az álmokat. Erdélyben mintha a természetnek is volna egy különös ereje, amelybe az ember képes beelátni az álmai megvalósulását, talán ez a hatás szűrődik át a dalainkon is.

László: Az a miliő, ami ott körülvesz minket, a tájak, a hegyek rengeteg mesét, legendát hordoznak, s mi a helyi népi kultuszhoz is ragaszkodunk, hiszen belenőtünk. Nem olyan családi közegben éltünk, ahol minden este nótáztunk volna, de ahogy cseperedtünk, igényünk lett a népdalok ismeretére, ami ugyancsak a misztikum része. Ahogyan a túrázás, vagy az, hogy megtanultuk a történelmünket, mind hozzátett ahhoz, hogy ma tudatosabban gondoljunk arra, ahonnan jövünk.

– Ha már szóba került a gyerekkor, milyen meghatározó emlékeket őriztek belőle?

Norbert: Szerény családi körülmények között nőttünk fel, a középpontban a játék állt a barátokkal. Volt egy kis közösségünk, tudtuk, hogy minden délelőtt tízkor találkozunk a placcon, a kosárpályán vagy a táncteremnél. Hiányérzetünk is lenne, ha ma, felnőttként nem hasonló társaság venne körül minket, hiszen ez a szeretetteljes közeg jellemezte a gyerekkorunkat. Meg az, hogy jártunk édesanyánkkal gombászni, málnát, teafüvet szedni. A minap Gyergyóban forgattunk klipet, s ahogy megláttam a hegytetőn a kankalínokat, mondom, évek óta nem volt lehetőségem szedni, na, most gyorsan, mert ebből milyen finom tea lesz! Gyerekként a szerény körülmények között is mindenből jutott egy pici.

László: Gyergyószentmiklós pont az a méretű kisváros, amelynek ha megállsz a közepén, majd elindulsz bármelyik irányba, tizenöt perc alatt kint vagy a mezőn vagy az erdőn vagy a hegyen. Gyerekként is ez ment: „Szombat van, mit csináljunk?” „Menjünk ki az erdőre sütkérezni, teafüvet, kokojzát – áfonyát – szedni!”

– Így a természettel és a körülöttetek élőkkel egyformán szoros kapcsolatokat alakulhatott ki...

Norbert: Nekem mindig az az összetartás jut eszembe a helyi emberekről, ami nemcsak Erdélyben, hanem minden kisebb városkában jellemezheti a közösségeket. A mi környezetünkben sokkal hamarabb kér szívességet a másiktól az ember, mert mer támaszkodni rá, mint bármilyen hivatalos cégtől vagy szervezettől. És ugyanígy a barátainknak is mi jutunk eszébe, ha valamire szükségük van. Minden összeköt mindenkit, s ennek építőereje van.

– Érzitek, hogy ma már egy kicsit népmesei hősök is lehetnek mások szemében, hiszen elindultatok a kisvárosotokból meghódítani a „világot”?

Norbert: Egész életünkben azzal az érzéssel tekintünk a jövőbe, hogy amit célul tűzünk ki, azt meg is tudjuk valósítani, miért ne tudnánk, igenis mindenki meg tudja! Most már nagyon sokan ismerik a zenénket, de még mindig ugyanígy nézünk előre: rengeteg tervünk van, amiket véghez szeretnénk vinni ugyanazzal a lendülettel. És tényleg misztikus az is, ahogy valaha a kisvárosunkból fűrkészttük a nagy messzeséget, hogy na, megpróbáljuk, lássuk, mi lesz belőle! Ma pedig hálásak vagyunk a sorsnak és a közönségünknek, hogy eljuthatunk oda, ahol tartunk.

László: Azért is jó a népmesés metafora, mert mindig szerettük a népmeséket, A királyném című dalunkba bele is tettünk egy részletet A csillagszemű juhászból. Ráadásul kezdettől fogva úton vagyunk, hiszen azzal, hogy Magyarországon is meg akartuk mutatni a dalainkat a magyar ajkú embereknek, az utazás nekünk természetessé vált. Más zenészek mindig rácsodálkoztak: „Ti ennyit utaztok?!” De minket össze is kovácsolt a sok utazás meg nehézség, amikre kihívásként tekintünk.

Norbert: A történetek, amiket régen a mesekönyvekben olvastunk, mind úgy végződtek, hogy miután elindultál és megtetted a hosszú utat, a végén biztosan várt valamilyen jutalom. Az a példa állt előttünk, hogy az ember eléri a célját, ha megy és tesz érte, hát mi is szerencsét próbáltunk.

– A mesehős a királylány kezét is megkéri. A mai királylányok szívéhez milyen út vezet: még mindig a klasszikus, romantikus?

László: Szerintem mi és a párjaink is romantikusok vagyunk. Azt gondolom, egy férfi csak szélsőséges esetekben tekinthet magára különálló identitásként, az életcélja hosszú távon az kell legyen, hogy megtalálja a másik felét. Az, hogy ebben a romantika mennyi szerepet játszik, mindkét nemtől függ. Egyedül különben sem lehet megváltoztatni a világot, csak együtt.

Norbert: Két félből lesz egy egész, egymás kiegészítése, támogatása a feladat – mindig abban, amire a másiknak szüksége van. Az is egyfajta romantika, hogy ha én vagyok az erősebb valamiben, például jobban tudok fát vágni, akkor azt a másik helyett el is végzem. A nehéz cipelnivalót is el szoktuk venni a párunktól, de a romantikának is addig van létjogosultsága, amíg a másik örömmel fogadja.

– Egymás kiegészítése a zenekarban is jól működhet, ha már tíz éve töretlenül visz titeket előre...

Norbert: Sokkal fontosabb, hogy emberként hogyan viszonyulunk egymáshoz, mint hogy ki milyen hangszeren és mennyire tud játszani. A barátságunk az összes zenekari taggal mindenén átvisz bennünket, már a megalkulásunkig rengeteg reggelig tartó beszélgetésen voltunk túl. Nem is volt kérdés, hogy együtt szeretnénk járni az utunkat.

László: Mi ketten sem attól leszünk még jobb testvérek, hogy ügyesebben gitározunk, hanem ha elég jó testvérek vagyunk, akkor a zenei dolgainkat is jó irányba tudjuk együtt alakítani.

– Az, hogy örömet, bánatot egyaránt dalokba tudtok írni, és e dalokat ma már sok ezren énekelik veletek, könnyebbé teszi akár a nehézségek feldolgozását?

Norbert: A zenélés terápia is – de bármelyik hobbi az, ami leköt, amibe az ember bele tud merülni. Én egy kicsit ki is beszélem magam a dalok által. Olyanok a szövegeim, hogy mindig rá lehet vetíteni őket egy aktuális megoldandó problémára, azaz sokszor nyújtanak újra és újra segítséget nekem is. De ez mással is működhet: ha valaki nagyon szeret edzeni, és rég vágyik egy jó futásra, akkor futás közben és utána is extrán jól fogja érezni magát, csak mert kiadta magából azt, ami benne volt.

László: Gyerekkorunkban szerelmi bánat esetén a legszomorúbb dalt hallgattuk, amit csak találtunk, aztán ha jobban lettünk, már jöttek a reményt sugárzó dalok, és így tovább. Én a saját dalainkkal is úgy vagyok, hogy bizonyos élethelyzetekben szívesen meghallgatom az odailőt. Jólesik szembesülni azzal, hogy évek múltán is nagy hatással van rám, akár el is érzékenyülök. Ha a puding próbája az evés, akkor a zenéé az, hogy tud-e érzelmeket megmozgatni.

– Olyan is előfordul, hogy egy-egy szerzeményetek önálló életre kel, és idővel új jelentéssel bővül?

László: A Visszajövök című dal pont így értelmeződött át. A Road movie-projektben írta Norbi a nekünk legfontosabb helyről: az otthonunkról, amitől sokat vagyunk távol, de ahová mindig visszatérünk. Az emberek jó része viszont a Covid-időszak utáni visszatérésként értelmezte. Norbi szövegvilága pont attól vagány, hogy nem csak egy konkrét értelmezése van – sokszor én is ugyanazt érzem, amit ő, csak biztosan másképp fogalmaznám meg.

– Tudom, hogy Gyergyón kívül a Balaton is közel áll a szívetekhez, és Budapest is fontos nektek. Ha összerakhatnátok magatoknak egy ideális helyet, honnan mit „telepítenétek” oda?

Norbert: Mivel sokat utazunk – ahogyan manapság mindenki, aki más városban dolgozik, elköltözik, hazatér –, én azt mondom: bárhol jó lenne, ahol azok az emberek vesznek körül, akik fontosak. Talán lehetetlen, de azt szeretném, ha adott időn belül fizikailag is el tudnék érni minden barátot és családtagot, mint gyerekkoromban, amikor átmentem bármelyik szomszédhoz. Az, hogy mindenki „csak egy sarokra” van, úgy felmelengetné a szívem, hogy bármilyen helynek meg tudná adni a szépségét.

László: Norbi egy mobil kisvárost szeretne, ami velünk utazna körbe-körbe, de én szigorúbban veszem a kérdést. Elképzelem a Kis-Cohárd-sziklát, alatta a Balatonnal, amelynek az egyik partja a Gyilkos-tó lenne. A tó egyik felén kapna helyet Budapest kulturális élete és néhány jó kocsmá, a másikon pedig Gyergyó! Mert Budapest kulturális életével nehéz versenybe szállni, ahogyan Gyergyó nyugalomával is.

– Van még hely, ahol hétköznapi srácokként tudtok jönni-menni a népszerűség közepette is?

Norbert: Odafigyelünk rá, hogy ezt megadjuk magunknak. Már mint az időt, amikor ugyanazok a kissrácok lehetünk, akik annak idején. Amikor telítődünk a koncertekkel, elvonulunk, hogy egy kicsit a „másik önmagunk” lehessünk szűk családi, baráti körben. Ez is a titka egy rockzenekar hosszú távú egészséges működésének. Energiákat kapni a természetből és a családtól mindig újra.

László: Hálás helyzet, hogy ennyire kontrasztos az életünk. Amikor távol vagyunk az otthontól, akkor annyira távol vagyunk, hogy nagyon „meg tud hiányozni”. Amikor hazamegyünk, igazán megéljük az otthon adta pillanatokat. Amikor abba fásulnánk bele, akkor pedig újra jön a családi ház idillje után egy koncert, ahol több ezer ember énekel velünk.

Norbert: A táborunk egy még nagyobb család: ők is vigyáznak ránk. Nem úgy, ahogy egy-két rocksztár könyvében olvastam, hogy vízágyúval kellett oszlatni körülötök a tömeget. A mieink tiszteletben tartják a lényünket, s minket mint embereket.

– Az összetartó közösségen és az egyensúly megtalálásán túl mi kellhet még a sikerességhez?

László: Megfelelő hozzáállás. Amikor eldöntöd, hogy a zene lesz a munkád, az az alapfeltevés, hogy ez nem is munka. De ha ebből akarsz megélni, tudnod kell úgy fel fogni, mint egy munkát, s naponta minimum nyolc órát belerakni. Kitartással és szeretettel az élet bármely területén elérhetőek sikerek.

Norbert: Ez egy életforma – a zenéd olyan, mint a gyermeked: hétfő reggeltől vasárnap estig mindig foglalkozol vele. Családi összejövetelen vagy karácsonyeste is jár rajta az agyad, vagy ha nem, hát a többiek majd szóba hozzák.

– A sok, reggelig tartó baráti beszélgetés alatt milyen kérdések szoktak még szóba kerülni?

Norbert: Engem az életnek mindig olyan kérdései foglalkoztattak, amelyekre nem igazán van válasz. Pont ezért

érdekelnek, mert egy életen át lehet róluk filozofálni. Mint tudjuk, a célnak is örülni kell, de az út számít igazán, az életet pedig egy olyan hosszú útnak látom, amelyet élvezettel, ám közben kérdések feltevésével érdemes élni. A válaszok rendre változnak, ahogyan a fejlődéssel a tudomány is mindig a feje tetejére állítja önmagát. A filozófiai kérdések is pont ilyenek, ezért foglalkoztatnak.

– Arról szoktatok elmélkedni, hogy a saját befektetett munkátokon túl minnek, kinek köszönhetitek azt a szép életfeladatot, amit a zenéléssel végeztetek?

Norbert: Beszélgetni erről nem szoktunk, de hívő emberek vagyunk. Bizonyos dalok megírása közben én sem tudom pontosan, a végén miről fognak szólni, aztán

amikor kiszalad a nyolc versszak akár tizenvalahány perc alatt, én is csak nézek, mert nem tudom biztosan, honnan jött az, amit leírtam. Ezzel szerintem el is mondtam, amit ezzel kapcsolatban érzünk. Vannak az életben megfoghatatlan dolgok, amelyek mindennél erősebb impulzusokat váltanak ki belőlünk, és ha már lehetőségünk adódott másokkal is megosztani az értékrendünket, örömmel tesszük.

László: Ráadásul ahogyan egyre több ember hallgat minket, és kíváncsi az üzenetünkre, a felelősség is megnőtt a vállunkon. Érezzük, hogy akár valamiféle tanító jellege is lehet annak, amit képviselünk, ezért a színpadon és a hétköznapi életben is igyekszünk minél felelősségteljesebb döntéseket hozni. ♦